

Arrest

nr. 112 680 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Argun.

U verliet samen met uw moeder L.D. (OV X) Argun na jullie arrestatie op 31 augustus 2010.

U, uw moeder en vader werden meegenomen door gemaskerde mannen. Jullie werden naar een onbekende plaats gebracht en gedurende twee dagen vastgehouden.

Jullie werden meegenomen en bedreigd met de dood omwille van de werkzaamheden van uw vermoorde oom Z. voor Hilfswerk Austria.

U en uw moeder werden apart opgesloten. Tijdens uw gevangenschap werd u driemaal naar uw moeder gebracht en daar ten overstaan van haar geslagen. Uw moeder werd ondervraagd over bepaalde

documenten. Na twee dagen werden u en uw moeder op een stortplaats aan de rand van Argun achtergelaten.

Uw oom en een vriend kwamen jullie halen en regelden jullie vertrek naar Europa.

U en uw moeder verlieten Tsjetsjenië de dag van jullie vrijlating op 3 september 2010.

Jullie kwamen in België toe op 8 september 2010 waar uw moeder de volgende dag asiel aanvraag bij de België autoriteiten.

Haar asielprocedure werd op 15 juli 2011 op het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na jullie aankomst in België hebt u geen enkel nieuws over de omstandigheden van uw vader. U weet niet wat er met uw vader na jullie vertrek is gebeurd, noch weet u of hij ondertussen werd vrijgelaten. Evenmin hebt u nieuws of uw vader nog in leven zou zijn.

U diende op 11 maart 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw Russisch binnenlands paspoort en een convocatie op uw naam voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Ik stel vast dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw moeder L.D.(OV 6.684.932) (CGVS A. p. 14) werden aangehaald.

In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Er moet worden vastgesteld dat u betreffende enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas onaannemelijk weinig op de hoogte bent en dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen aangaande uw vervolgingsprobleem en de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem. U verklaarde dat al uw problemen begonnen zijn met de dood van uw broer Z.

in 2003. Na de dood van uw broer Z. werd u bedreigd. U vermeldde zelfs dat u in april 2008 werd opgepakt en een nacht werd vastgehouden (CGVS 21/01/2011 p. 18, 19).

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u weinig weet over de omstandigheden betreffende de moord op uw broer. U kon niet preciseren wie verantwoordelijk was voor de dood van uw broer, noch de reden waarom hij werd gedood. U slaagde er niet eens in aan te geven of de daders behoorden tot de autoriteiten of tot andere groeperingen. U vermeldde dat de daders op zoek waren naar wapens, geld en documenten, maar u wist niet wat voor documenten het waren. U verduidelijkte dat de problemen van uw broer Z. te maken hadden met Tsjetsjenië en u verwees naar de vele moorden daar en naar zijn werk, het begeleiden van mensen naar Grozny. U gaf aan dat uw familie na de dood van uw broer, informatie over zijn dood probeerde te verkrijgen. Een strafzaak werd volgens u in Tsjetsjenië opgestart. Echter over deze strafzaak weet u niet veel, enkel dat uw broer er zich mee bezig hield en dat u een paar jaar geleden nog door een rechercheur werd ondervraagd. U vermeldde dat uw broer M. zich bezig hield met de zaak. U legde uit dat uw broer niemand vertrouwt en u geen informatie geeft. Alle documenten betreffende de strafzaak waren bij hem, maar u durfde geen contact met hem op te nemen. (CGVS 21/01/2011 p. 14, 15; 2/05/2011 p. 4, 5, 10). Vastgesteld moet worden dat u betreffende de omstandigheden rond de moord op uw broer weinig informatie weet. U gaf aan dat de moord op uw broer Z. de aanleiding was van uw problemen die er toe hebben geleid dat u Tsjetsjenië bent ontvlucht. U gaf bijkomend aan dat uw broer M. sinds de dood van Z. zich bezighield met zijn zaak. Bijgevolg is het redelijk te verwachten dat u meer informatie kan verschaffen rond de omstandigheden van en de evolutie van het onderzoek naar of de rechtszaak betreffende de moord op uw broer of dat u documenten betreffende de rechtszaak zou kunnen voorleggen. U verklaarde weliswaar dat u geen contact met personen uit Tsjetsjenië durfde opnemen omdat u de overheden vreesde, dat u niet durfde contact met uw broer M., noch met ander mensen te maken (CGVS 21/01/2011 p.3; 2/05/2011 p. 6). Deze uitleg overtuigt niet.

Meer nog, ook betreffende uw arrestatie op 8 april 2008 dient vastgesteld te worden dat u onaannemelijk weinig weet. Ook toen wist u niet door wie u werd opgepakt. U verwees opnieuw naar uw broer als reden voor uw arrestatie, nochtans verklaarde u dat u niets werd gezegd of gevraagd. U vermeldde dat u verschillende foto's werden getoond en u vragen werden gesteld over onbekende mensen, uw neven en uw broer Z.. U wist niet naar waar u werd gebracht. U kon alleen zeggen dat ze u sloegen en dat u bloedingen kreeg. U werd de volgende ochtend naar het centrale ziekenhuis van Grozny gebracht. U gaf aan dat na deze arrestatie niemand durfde meer informatie te zoeken, of deze arrestatie te gaan melden omdat jullie bang waren dat jullie iets zou overkomen. (CGVS 21/01/2011 p. 18, 19; 2/05/2011 p. 13, 14). Deze uitleg is niet afdoende.

Bovendien moet ook nog verder worden opgemerkt dat u aangaf dat de directe reden om uw land van herkomst te ontvluchten uw arrestatie op 31 augustus 2010 was. U werd samen met uw zoon opgepakt. Uw echtgenoot werd die dag eveneens gearresteerd. U werd ondervraagd over vrienden van uw broer Z. (CGVS 21/01/2011 p. 23; 2/05/2011 p. 16). Vastgesteld moet worden dat u betreffende uw echtgenoot, zijn arrestatie en het verdere verloop na zijn arrestatie uitermate weinig weet, u weet zelfs niets over uw man na uw vertrek uit Tsjetsjenië. U verklaarde dat u op de dag dat u vrijkwam en naar Europa vertrok van uw schoonbroer vernam dat uw echtgenoot eveneens was aangehouden op 31 augustus 2010. Uw echtgenoot was nog steeds niet vrij toen u vertrok. U vermeldde wel dat uw schoonbroer op zoek was naar uw man, maar u wist niet concreet waar hij uw man zocht. U gaf aan dat u zelf geen poging ondernam om uw man te zoeken omdat u vreesde voor uw leven en dat van uw kinderen en omdat uw schoonbroer zei dat u ineens moest vertrekken. U verklaarde dat u niets ondernam om uw man te zoeken, ook niet na dat u Tsjetsjenië had verlaten, omdat u bang was en u toch niets zou kunnen bereiken door meer informatie hierover te vernemen. U (CGVS 21/01/2011 p. 6, 7; 2/05/2011 p.7). Deze uitleg is niet afdoende.

Vastgesteld moet worden dat betreffende de aanleiding van uw vervolgingsproblemen, de moord op uw broer Z., de verdere problemen na zijn dood, betreffende uw arrestaties op 8 april 2008 en op 31 augustus 2010 u onaannemelijk weinig informatie kan verschaffen. Nochtans verbleef u na de dood van uw broer nog meer dan 7 jaar in Ingoesjetië en Tsjetsjenië en hield uw broer zich bezig met de zaak rond de dood van jullie broer. Bijgevolg is het redelijk te verwachten dat u betreffende de omstandigheden en de verdere gevolgen van de moord op uw broer Z. en de problemen en arrestaties nadien meer informatie en meer bewijsstukken zou kunnen geven. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in gedrang. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om te vernemen hoe zijn persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit nalaat te doen wijst op een gebrek aan interesse in uw persoonlijke situatie en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging.

U verklaarde bovendien dat u op 31 augustus 2010 samen met uw zoon werd opgepakt en gedurende drie dagen werd vastgehouden. U gaf aan dat u vernam tijdens uw arrestatie dat vrienden

van uw broer Z. gevangen zaten sinds de zomer van 2010. Ze hadden over u verteld, dat u op de hoogte was van geld, van wapens. U werd over deze vrienden ondervraagd. U kreeg te horen dat deze mannen bevriend waren met uw broer en dat u wist waar uw broer geld en wapens had (CGVS 21/01/2011 p. 21, 22, 23; 2/05/2011 p.16, 17). U gaf aan dat u deze mannen na de dood van uw broer niet meer had ontmoet en dat u niet wist waarom u over deze mannen werd ondervraagd (CGVS 2/05/2011 p. 16). Bovendien verklaarde u tijdens uw gehoor in januari 2011 dat u niet wist waarom deze vrienden van uw broer werden aangehouden in de zomer van 2010 (CGVS 21/01/2011 p. 22). Echter tijdens uw gehoor in mei 2011 verduidelijkte u dat deze mannen wapens verkochten en omwille van wapenhandel waren opgepakt. U vermeldde dat het onderzoek hierover in Moskou liep en dat de mannen op heterdaad waren betrapt. U vernam dit van de vrouwen, thuis (CGVS 2/05/2011 p. 16). U werd erop gewezen dat u tijdens het gehoor in januari 2011 niet wist waarom ze werden op gepakt en u antwoordde dat u ook tijdens het vorige gehoor had vermeld dat het over wapenhandel ging (CGVS 2/05/2011 p. 16, 17). Opgemerkt moet worden dat uw uitleg geen neerslag vindt in het gehoorverslag van januari 2011. Door deze tegenstrijdigheid en het feit dat u sinds 2003, meer dan 7 jaar, geen contact had met deze vrienden van uw broer, waardoor het onwaarschijnlijk is dat u door deze vrienden tijdens hun vasthouding zou zijn vermeld, of dat u zoveel jaar na zijn dood nog steeds zou worden ondervraagd over uw broer Z. en zijn activiteiten toen, maakt u niet aannemelijk dat u in augustus 2010 bent opgepakt en vastgehouden omwille van deze vrienden. Bijgevolg wordt uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts moet opgemerkt worden dat ook betreffende de bedreigingen die u volgens uw verklaringen na de dood van uw broer Z. kreeg, u onaannemelijk weinig weet. U vermeldde dat u constant werd opgebeld en men dreigde uw broer en man te vermoorden. Echter u weet niet wie u opbelde, noch waarom u werd bedreigd of wat ze zouden kunnen bereiken met deze dreigtelefoons jaren na de dood van uw broer. U verduidelijkte dat er een periode was dat u werd lastiggevallen omwille van uw broer.

Men wou informatie weten over zijn documenten en geld. U dacht dat deze periode misschien twee jaar na de dood van uw broer was en dat het duurde tot na de dood van uw vader in 2005. U bent deze dreigtelefoons niet gaan melden bij de politie, noch hebt u enige poging ondernomen om uit te zoeken van wie deze dreigtelefoons afkomstig waren (CGVS 21/01/2011 p. 18; 2/05/2011 p. 11, 12, 13). Opgemerkt moet worden dat u door de vaagheid deze bedreigingen niet aannemelijk maakt.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u van Argun via Nazran naar de Pools-Oekraïense grens bent gereisd. U reisde verder met een minibus van de Pools-Oekraïense grens naar België. U weet niet in welk land u in de minibus bent gestapt, maar u vermoedde in Oekraïne, waar u uw Binnenlands paspoort terugkreeg van de Ingoesj die u naar daar had gebracht. U had op uw reis naar België geen reisdocumenten in uw bezit had, behalve uw Russisch binnenlands paspoort en nergens op de reis van de Pools-Oekraïense grens had u documenten moeten tonen. U beweerde dat tijdens uw reis van de Pools-Oekraïense grens naar België geen grenscontrole had opgemerkt. U had geen afspraken gemaakt met de chauffeur, noch had u enige informatie gevraagd over de reisroute en over wat er zou gebeuren tijdens de reis (CGVS 21/01/2011 p. 10, 11, 12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van de Europese Unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Uit uw verklaringen blijkt dat u nergens werd voorbereid op uw reis. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat uw chauffeur het risico zouden nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over uw reis. Dit alles doet mij vermoeden dat u op een andere manier hebt gereisd en dat u de Belgische asielinstanties bewust informatie probeert achter te houden en dat u uw reisdocumenten achter houdt.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch het statuut van subsidiaire bescherming worden verleend.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard

van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw zoon A., uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw zonen Mu. en I. en uw middelbare schoolattest bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. De overlijdensakte van uw dochter, uw broer Z. en uw schoonbroer M. geven enkel weer dat uw familieleden zijn overleden. De doodsoorzaak van uw broer Z., geeft weer dat hij werd gedood door een kogel. Echter uit de overlijdensakte van uw broer en ook uit de doodsoorzaak kan niet worden afgeleid in welke omstandigheden hij werd gedood, noch wat de reden was voor zijn dood, noch wie zijn dood heeft veroorzaakt. De doodsoorzaak vermeld enkel dat uw broer Z. om het leven kwam door een kogel. Deze vaststellingen kunnen ook worden gesteld bij de overlijdensakte van uw schoonbroer M. en uw dochter. De condoleance brief van Hilfwerk Austria, vermeld enkel dat een persoon, vermoedelijk werkzaam bij Hilfswerk Austria, in februari 2003 uw broer M. condoleert met het overlijden van uw broer Z..”

De argumenten die er toe hebben geleid dat uw moeder L.D. een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg worden verder ondersteund door volgende vaststellingen die werden opgemerkt in uw asielverklaringen.

Er moet worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw verklaringen en deze van uw moeder L.D. betreffende jullie arrestatie op 31 augustus 2010.

Uit uw verklaringen blijkt dat op 31 augustus 2010 gemaskerde mannen in **burgerkledij** jullie woning binnendrongen en u, uw moeder en vader meenamen. U en uw moeder werden **weggebracht in dezelfde wagen**, een UAZ. Jullie werden twee dagen vastgehouden (CGVS A. p. 14, 15, 16).

Echter uw moeder had een andere versie over deze arrestatie.

Zij beweerde dat op 31 augustus 2010 gemaskerde mannen **in militair uniform** de woning binnenvielen. Zij verklaarde verder dat zij en u werden **weggebracht in twee aparte wagens** en naar eenzelfde plaats gebracht (CGVS L.D. 21/01/2011 p. 21, 22).

U werd geconfronteerd met deze verschillende versie van uw moeder en u reageerde hierop door te zeggen dat u als eerste naar buiten werd gebracht en dat de mensen die u naar buiten brachten in burgerkledij waren. U had de andere personen in huis die naar uw moeder gingen niet gezien. U bevestigde nogmaals dat u en uw moeder samen in eenzelfde wagen werden weggevoerd (CGVS A. p. 16, 17).

Deze uitleg overtuigt niet.

Daar u beweerde dat uw moeder na u in de wagen werd gezet, kan verwacht worden dat u de mannen die naar de wagen brachten wel had opgemerkt.

Het herhalen van uw eigen verklaringen weerlegt een vastgestelde tegenstrijdigheid niet.

Gezien zowel u en uw moeder dezelfde arrestatie hebben meegemaakt, mag verwacht worden dat jullie verklaringen hierover eenduidig en coherent zijn.

Vastgesteld moet worden dat deze tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van jullie verklaringen verder ondermijnen.

Verder moet opgemerkt worden dat u een dermate groot gebrek aan interesse vertoont in de convocaties dat u voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas.

U verklaarde dat u deze convocaties kreeg van uw moeder onderweg naar de asielinstanties in maart 2013.

Echter behalve dat u werd opgeroepen door een rechtbank kon u geen verdere informatie over deze convocaties verschaffen. U kon niet uitleggen hoe uw moeder in het bezit van deze convocaties is gekomen. Evenmin wist u wanneer de convocaties was aangekomen in Tsjetsjenië of in België, op welke datum u werd opgeroepen, door welke overheidsdienst/rechtbank u werd opgeroepen. Verder was u niet op de hoogte of er nog andere convocaties op u of uw moeders naam waren afgeleverd.

U werd gewezen op dit dermate groot gebrek aan informatie over deze convocaties en u antwoordde hierop dat u geen vragen aan uw moeder had gesteld omdat u niet wist welke vragen u moest stellen.

U verklaarde dat u toch niet naar de rechtbank zou gaan en u hier geen interesse in had.

Uw moeder zou u het toch niet vertellen. U had met haar gepraat maar ze had u niets concreets verteld (CGVS A. p. 9, 10, 11, 12).

Deze uitleg is niet afdoende.

Gezien deze convocaties het enige nieuwe element in jullie asielrelaas is en gezien u dit document voorlegt om aan te tonen dat uw vrees nog steeds actueel is, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u betreffende deze convocaties concrete informatie kon verschaffen en dat u op zijn minst voldoende

ernstige pogingen had ondernomen om meer informatie te verkrijgen van uw moeder over de convocatie.

Dit gebrek aan interesse in deze convocatie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

De kopie van uw Russisch binnenlands paspoort bevat uitsluitend uw identiteitsgegevens die niet wordt betwist.

De convocatie werd reeds hierboven beargumenteerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 juni 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

In het verzoekschrift wordt geponeerd dat (zie p. 3) "De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."

Er wordt ook gesteld dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat verzoeker later (zie p. 3) "een completer verhaal" heeft verteld, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan verzoeker zelf.

Verzoeker meent dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker (zie p. 3) "verwijst naar derden en ook hun naam geeft", de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt "net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn".

Hij (zie p. 4) "blijft bij zijn feitenrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en kan niet anders dan dit verhaal te vertellen".

Volgens verzoeker kan hem niet ten kwade worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Wat de vaagheid van het asielrelaas betreft, legt verzoeker uit dat hij en zijn moeder werden opgepakt door onbekende personen en dat hen vragen werden gesteld over personen waarmee ze niets te maken mee hadden en ook niet kenden, dat hij sinds 31 augustus 2010 niets meer weet van het lot van zijn vader, dat er in zijn land van herkomst nooit bewijsstukken inzake de illegale arrestaties en opsluitingen worden gegeven, dat hij slechts hoorde zeggen dat de arrestaties te maken zouden hebben met wapenhandel en dat hij niet weet door wie hij na de dood van zijn oom werd bedreigd. Hij merkt op

dat (zie p. 4) *“de vervolgers er alles aan doen om sporen uit te wissen, zo weinig mogelijk informatie naar buiten te laten komen”*.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal wat de reisroute betreft, (zie p. 5) *“in stereotype argumentatie”* vervalt; hij verklaart dat de zgn. passeurs alles regelden, dat hij niet persoonlijk werd gecontroleerd aan de grens en dat er geen afspraken werden gemaakt, gezien (zie p. 5) het *“algemeen bekend (is) dat er smokkelroutes bestaan of nog mits voldoende betaling geen persoonlijke controle gebeurt”* en dat *“personen die betaald hebben vrije doorgang wordt verleend en dienen te rijden op de middelste rijbaan”*.

Verzoeker is overigens van mening dat hij voor de *“beweerdelijke tegenstrijdigheden”* in zijn verklaringen en deze van zijn moeder, weerhouden in de beslissing, een plausibele verklaring heeft gegeven; hij stelt dat hij eerst naar buiten werd gebracht door personen in burgerkledij en heeft niet gezien wie er verder nog de woning binnen ging; eerst werd hij in de wagen gezet en vervolgens zijn moeder

De motivering in de beslissing aangaande de convocatie is volgens verzoeker een (zie p. 5) *“totaal eenzijdige en rechtsoverspannen interpretatie”*; hij vindt het normaal dat hij geen verdere informatie kan verschaffen hieromtrent (zie p. 5) *“gezien hij niets met de zaken te maken heeft en het hier een gefabriceerde zaak tegen verzoeker betreft en verzoeker toch niet naar de rechtbank zou gaan”*.

Verzoeker stelt dat in de beslissing (zie p. 5) *“de klassieke argumentatie”* wordt aangehaald, waar wordt gesteld dat de overheid verantwoordelijk wordt geacht voor de verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoeker.

Hij stelt met klem tegen deze werkwijze te protesteren waarbij geen rekening wordt gehouden met de plaatselijke cultuur in zijn land waarbij zo weinig mogelijk vragen worden gesteld (zie p. 5) *“aangezien iedereen verdacht is/kan zijn”*.

Verzoeker werpt ook op dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij (zie p. 6) *“ten zeerste getraumatiseerd is”* door hetgeen gebeurd is.

Volgens verzoeker wordt er ook geen rekening gehouden (zie p. 6) *“met de plaatselijke toestand”* waardoor *“er niet zomaar over de telefoon, internet of in het openbaar kan gesproken worden over ontploffingen, verdwijningen, ontvoeringen”* en waardoor er tevens *“een zekere gewenning optreedt en er niet meer naar details gevraagd wordt”*.

Verzoeker voert opnieuw een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Hij laat gelden dat de argumenten in de beslissing (zie p. 6) *“te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoeker”*.

Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij (zie p. 6) *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*. Hij benadrukt vervolgens dat het een (zie p. 6) *“essentieel rechtsprincipe (is) dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Verzoeker wijst op de situatie in zijn land van herkomst waar zeer weinig personen te vertrouwen zijn en men zich al verdacht maakt door vragen te stellen. Hij legt ook uit dat hij in de eerste plaats geïnteresseerd was om zichzelf in veiligheid te brengen, eerder dan informatie en bewijzen te verzamelen. Hij stelt dat het tegen de cultuur van het land ingaat om veel vragen te stellen en benadrukt dat iedereen een potentiële verklikker is; hij meent dat hij door vragen te stellen zijn leven nog meer in gevaar had gebracht. Hij stelt dat hij een overlevingsstrategie heeft gevolgd in de zin van *“wat niet geweten is, kan geen problemen veroorzaken”*.

Verzoeker is van mening dat duidelijk blijkt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees; er kan niet verwacht worden dat hij ook nog eens bewijsstukken hiervan voorlegt, hetgeen volgens hem onmogelijk is.

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij voert nogmaals de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Hij wijst erop dat vervolging zowel door de overheid als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Verzoeker gaat vervolgens in op de situatie in Tsjetsjenië en wijst op de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals de ernstige en precarie situatie aldaar.

Verder meent verzoeker dat verschillende elementen zoals weergegeven in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende asielzoekers uit Tsjetsjenië. Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie dat stelt dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde (zie p. 8) *“une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”* (sic).

Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst.

De commissaris-generaal dient volgens hem elke asielaanvraag grondig te onderzoeken en kan niet overgaan tot de afwijzing ervan zonder absoluut zeker te zijn dat er zich in het land van herkomst van de asielzoeker geen beletsel is.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van EVRM, evenals opnieuw de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Naar zijn mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonst dat hij persoonlijk wordt geïdende opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker merkt op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker (zie p. 9) *“louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt”*.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker vraagt het hoger beroep tegen de bestreden beslissing (zie p. 11) *“gegrond te verklaren”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst wordt vastgesteld dat het asielrelaas van de moeder van verzoeker -waarop hij zich steunt- door de Raad in het arrest van 17 november 2011 ongeloofwaardig werd bevonden, gezien (i) zijn moeder onaannemelijk onwetend bleek over de omstandigheden van, de evolutie van het onderzoek naar of de rechtszaak betreffende de moord op haar broer -nochtans de aanleiding van haar problemen-, over haar arrestatie op 8 april 2008, over de arrestatie op 31 augustus 2010, over haar echtgenoot, zijn arrestatie en het verdere verloop na zijn arrestatie en over de bedreigingen die zij na de dood van haar broer Z. zou hebben ontvangen; (ii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de arrestatie op 31 augustus 2010 waarbij zij over vrienden van haar broer ondervraagd werd; (iii) haar reisroute niet aannemelijk was.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij en zijn moeder werden opgepakt door onbekende personen en dat hen vragen werden gesteld over personen die ze niet kenden, dat hij sinds 31 augustus 2010 niets meer weet van het lot van zijn vader, dat hij slechts hoorde zeggen dat de arrestaties te maken zouden hebben met wapenhandel en dat hij niet weet door wie hij na de dood van zijn oom werd bedreigd.

De Raad stelt vast dat deze uitleg slechts de onwetendheid bevestigt, hoewel redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De ongestaafde beweringen in het verzoekschrift dat *“de vervolgers er alles aan doen om sporen uit te wissen, zo weinig mogelijk informatie naar buiten te laten komen”*, dat er in zijn land van herkomst zo weinig mogelijk vragen worden gesteld *“aangezien iedereen verdacht is/kan zijn”* en dat *“er niet zomaar over de telefoon, internet of in het openbaar kan gesproken worden over ontploffingen, verdwijningen, ontvoeringen”*, kunnen deze onwetendheid van de moeder niet goedmaken.

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat hij in de eerste plaats geïnteresseerd was om zichzelf in veiligheid te brengen, eerder dan informatie en bewijzen te verzamelen, dat het tegen de cultuur van het land ingaat om veel vragen te stellen gezien iedereen een potentiële verklikker is en dat hij door vragen te stellen zijn leven nog meer in gevaar had gebracht, is niet dienstig gezien het om vaagheden gaat in hoofde van zijn moeder.

Waar verzoeker, aangaande de reisroute, stelt dat de passeurs alles regelden, dat hij niet persoonlijk werd gecontroleerd en dat er geen afspraken dienden gemaakt te worden, gezien het *“algemeen bekend (is) dat er smokkelroutes bestaan of nog mits voldoende betaling geen persoonlijke controle gebeurt”* en dat *“personen die betaald hebben vrije doorgang wordt verleend en dienen te rijden op de middelste rijbaan”*, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat zijn blote beweringen te staven.

Gezien verzoeker geen andere motieven inroept dan deze waarop zijn moeder zich beriep, doen bovenstaande vaststellingen aangaande de verklaringen van zijn moeder ernstig afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Bovendien merkt de Raad een tegenstrijdigheid op in de verklaringen van hem en zijn moeder betreffende hun arrestatie op 31 augustus 2010.

Zo verklaarde verzoeker dat op 31 augustus 2010 gemaskerde mannen in burgerkledij hun woning binnendrongen en hem, zijn moeder en zijn vader meenamen, dat hij en zijn moeder werden weggebracht in dezelfde wagen, een UAZ, en dat ze twee dagen werden vastgehouden (zie het verhoorverslag van 3 mei 2013, p. 14- 16).

Verzoekers moeder vertelde echter dat op 31 augustus 2010 gemaskerde mannen in militair uniform de woning binnenvielen, dat zij en verzoeker werden weggebracht in twee aparte wagens en naar eenzelfde plaats werden gebracht (zie het gehoorverslag moeder van 21 januari 2011, p. 21, 22).

Verzoekers post-factum uitleg in zijn verzoekschrift dat hij als eerste naar buiten werd gebracht, dat de mensen die hem naar buiten brachten in burgerkledij waren, dat hij de andere personen in huis die naar zijn moeder gingen niet had gezien, heft deze tegenstrijdigheid niet op.

Van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde motieven, kan nochtans in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Ook deze incoherentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker een gebrek aan interesse vertoont in de convocaties die hij voorlegt ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

Behalve dat hij werd opgeroepen door een rechtbank, kon verzoeker geen verdere informatie over deze convocaties verschaffen; hij kon niet uitleggen hoe zijn moeder in het bezit van deze convocaties is gekomen, wist niet wanneer de convocaties waren aangekomen in Tsjetsjenië of in België, noch op welke datum hij werd opgeroepen en door welke overheidsdienst/rechtbank hij werd opgeroepen. Verder was verzoeker niet op de hoogte of er nog andere convocaties op zijn of zijn moeders naam waren afgeleverd.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat het normaal is dat verzoeker geen verdere informatie kan verschaffen hieromtrent *“gezien hij niets met de zaken te maken heeft en het hier een gefabriceerde zaak tegen verzoeker betreft en verzoeker toch niet naar de rechtbank zou gaan”*, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien deze van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan inderdaad worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De Raad is van oordeel dat de desinteresse in hoofde van verzoekers omtrent het stuk dat hij tot staving van zijn asielaanvraag aanbrengt om aan te tonen dat zijn vrees nog steeds actueel is, zich keert tegen zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij *“ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is”*, benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Tsjetsjenië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld Verdragsartikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde et. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* dd. 16 juli 2012, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De enkele beweringen van verzoeker dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker *“louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt”*, doet geen afbreuk aan bovenstaande informatie en toont bijgevolg niet aan dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE